

angaar og nogle andre Bestemmelser, som jeg ikke behøver at nævne i dette Dieblik, og ogsaa være rede til efter Omstændighederne at understøtte Forslag, der maatte komme fra enkelte ærede Medlemmer eller ikke at modsætte mig dem. Hvad Bestemmelsen om Jæneeden angaaer, som den sidste ærede Taler omtalte, har jeg i Folkethinget af formelle Grunde modsat mig, at denne Bestemmelse blev optagen i denne Lov. Mit Standpunkt har været det, at Jæneeden, der i hvert Fald indeholdt en Bestemmelse om Soldatens Pligter, ikke hørte ind i en Organisationslov, at den maaskee passende kunde have fundet sin Plads i Grundloven, men at den i hvert Fald ikke hørte hjemme i denne Lov. Jeg har derfor uden at inblade mig paa Realiteten af det Spørgsmaal, hvorledes Jæneeden burde aflægges, af reent formelle Grunde ved begge Behandlinger modsat mig denne Bestemmelse. Den er imidlertid desuagtet bleven optagen i Loven. Det er en Bestemmelse, ligeoverfor hvilken jeg staaer fuldkommen fri.

Lehmann: Jeg vil kun, hvis virkelig mine tidligere Udtalelser skulde trænge til en nærmere Forklaring, tillade mig at bringe i Erindring, at jeg dvalede ved Lovens moraliske og politiske Betydning i Henseende til hele det danske Folks Genoprejsning efter den samme overgaaede Ulykke, og at det var i dette Sammenhæng, at jeg erklærede, at jeg, hellere end at risikere Loven, vilde tage den, som den var; men jeg troer ved Siden deraf at have udtalt, at Endringer, der ikke udsatte den for Fare, vilde jeg finde at være paa deres rette Plads. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad jeg i en lang Række af Aar har søgt at gjøre gjældende, nemlig at Landstinget ikke skal drøve sin Resignation ligeoverfor det andet Thing til Overlighed. — Hvad nu de her omtalte Punkter angaaer, hvilke jeg efter den hele Tankegang, hvori jeg udtalte mig i mit forrige Foredrag, ikke da havde Anledning til at berøre, ligesaa lidt som andre Enkeltheder, er jeg fuldkommen af samme Mening som den ærede sidste Taler, naar han efter den høitærede Krigsministers Udtalelser i det andet Thing forudsatte, at han

selv vilde foreslaae Endringer besangaaende. Jeg troer end ikke, man bør blive staaende ved det, som han i dette Dieblik accentuerede, nemlig den tvungne Aldersgrænse, men at man ogsaa ganske vist bør gjenoptage Bestemmelsen om Afdgangen til at kunne foretage Avancement, idetmindste for et begrænset Antal, efter Valg. Jeg overværede ogsaa Forhandlingerne om dette Punkt, og saavidt jeg kan mindes var det væsentligste Argument for ikke at bibeholde denne Art af Avancement for de yngre Classer det, at det var i den Alder, hvor man fandt Protection. Dette Argument gjælder i høieste Grad, naar der er Tale om at afsætte gamle Folk, thi Oberster og Generaler have Afgang til at gjøre Protectionen gjældende for at forhindre deres Afstedigelse, hvorimod dette ikke gjælder om unge Lieutenanter, som i alt Fald maae see at skaffe sig den gennem Tanter og Cousins. Desuden gjælder hele denne Betragtning ikke mere om Forsømmelse i Armeen, end med Hensyn til andre Embeder i Landet, og ganske vist kan det ikke forhindres, at somme-tider kunne Ansættelser i Embeder og Forsømmelser ske af Grunde, som det vilde være vanskeligt at bringe i Stil, men paa den anden Side kan dog intet Menneffe falde paa, at Udnævnelsen af Embedsmænd i det Hele taget skulde tages ud af Regjeringens Haand, og jeg troer heller ikke, at Erfaringen tyder paa Andet end, at det i alt Fald kun er ganske undtagelsesviis, at der skeer Udnævnelser, som ikke kunne forsvares. Jeg mener dernæst — og jeg gaaer for saa vidt videre end den sidste ærede Taler, — at, naar den høiere Undervisning, der skal ydes ved den øverste Afdeling af Officersskolen, skal ventes at finde alvorlig Tilslutning, maa den ogsaa medføre Fordele, og jeg skulde være meget villig til at give et lovbegrundet Fortrin til Udnævnelse ved Valg til dem, der have gjenemgaaet denne Skole, siden man ikke drifter sig til at opstille denne Forbring til Alle; men, som sagt, efter mine tidligere Udtalelser har jeg ikke Anledning til at komme ind i Enkelthederne, men jeg skal villigt love den høitærede Krigsminister mit Stemme s. Ex. til de to Endringer, som der her har været Tale om.